

ĐỀ BÀI

**HÃY MIÊU TẢ
CON ĐƯỜNG
MÀ EM YÊU
THÍCH.**

Bài làm

Một buổi sáng tuyệt vời bắt đầu, tôi sắp gặp lại con đường nhộn nhịp, thân quen từ nhà đến trường. Đó là người bạn cố tri của tôi. Tôi cảm thấy gắn bó với nó biết bao.

Con đường dài, phẳng, uốn lượn mềm mại như dải lụa nóng. Dưới con mắt của tôi, dải lụa ấy rất đẹp, tựa vừa rơi ra từ tay nàng tiên nào đó. Vâng, nó là con đường thân quen của tôi.

Dải lụa đó dường như nổi bật hơn trên nền trời xanh ngắt. Dưới ánh nắng trong trẻo, ấm áp ban mai, nó lấp lánh, lấp lánh hòa cùng với những cơn gió hiu hiu, ngắm nó ta thấy thật thanh thản. Thiên nhiên, cuộc sống thật tuyệt diệu!

Đan giữa những ngôi nhà cao tầng hiện đại là những mái nhà nhỏ bé, đáng vẻ cổ kính. Chúng hòa vào với nhau, mang theo từng vẻ đẹp riêng của mình, chất lọc, tạo nên cái đẹp vừa hiện đại, vừa cổ xưa.

Bao quanh con đường là hàng cây đã có tuổi. Tối mùa hè lững thững đi dạo, bạn sẽ cảm nhận được mùi thơm ngan ngát và vị ngọt ngào của hoa sữa. Thỉnh thoảng, mấy chú chim rời tổ đùa vui ríu rít, cảnh vật yên ả, êm đềm làm sao!

Thật là không phải nếu quên mất cậu vĩa hè, người bạn sang trọng của tôi. Cậu ta mặc bộ vét phẳng phiu, màu đỏ tía của gạch. Vào mùa thu và đông, “quý ông” lại còn điểm mấy vệt vàng úa của lá. Vì vậy, cậu ta hãnh diện về bộ đồ của mình lắm.

Đáng cảm phục nhất có lẽ là lòng đường. Ngày ngày phải chịu một lượng xe cộ khổng lồ mà vẫn hiên ngang không hề suy suyền. Hiếm khi lắm mới phải nhờ vả mấy bác xe lu đến “tân trang” cho mình.

Trên đường tôi đến trường còn một ngôi nhà thờ cổ. Ở đó, lúc thì vang lên những bản thánh ca, lúc thì cất lên tiếng chuông ngân nga, thánh thót thật vui tai. Mỗi lần như vậy, tôi thích thú lắm.

Dù sau này, khi tôi lớn lên, đường sá sẽ hiện đại hơn. Nhưng tôi vẫn mong con đường yêu dấu vẫn còn nguyên vẻ đẹp giản dị của nó.